

ODZIV NA KNJIGO

»Po odzivih bralcev vidim, da so z Ireno močno sočustvovali, z njo trpeli, upali, se veselili. Večina pa jih pove, da se jih je močno dotaknilo spoznanje, da se je za dobre odnose treba potruditi! Graditi jih je treba začeti najprej v družini.«

Zgodba o brezdomki, ki je lahko moja ali vaša

V pogovoru sva se osredotočili na roman Klošarka z Miklošičeve, zgodbo o brezdomki, kjer pretresljivo opisuje življenje mlade Irene, ki stopi v zakon, rodi dva otroka, se opeče v odnosu z možem, se loči in se vrne iskat svoj mir v domače okolje. Njeno življenje se z vrnitvijo domov postavi na glavo, pravega miru Irena ne najde. Postane brezdomka, a globoko v srcu še vedno dostojanstvena mati, ki se trudi to vlogo igrati kljub neizprosni pomanjkanju osnovnih življenjskih dobrin. Tanja ob tem pove: »Dlje časa je v meni zorela ideja, da bi o brezdomcih napisala zgodbo. Dnevno sem jih srečevala, včasih sem se ob njih le ustavila in jim podarila kovanec, kdaj z njimi poklepetala, spet drugič pa odhitela naprej, ne da bi jih pogledala. Vznemirjala me je misel, da je večina brezdomcev verjetno izšla iz urejenega okolja; le kako se je potem lahko zgodilo, da so pristali na ulici in morajo zdaj prositi miloščine? Večkrat sem pomislila, kako se počutijo na ulici, in ali še upajo na drugačen obrat življenjske poti; si spremembe sploh želijo?« A v zgodbi v omenjenem romanu junakinja Irena dokaže prav slednje; vse sile in moči je usmerila v to, da bi se rešila iz objema revščine, pomanjkanja in brezizhodnega položaja.

O družini

Tanja meni, da je družina prostor, kjer se počuti sprejeto, in se trudi, da se tako počutijo tudi drugi. Za odnose se je treba nenehno

truditi, drugače ne gre. »Z možem se še vedno brusiva drug ob drugem, tudi v odnosu z odraslimi hčerkama se trudimo živeti pristne odnose. Ker se spreminjamo vsi mi, se spreminjajo tudi naši odnosi. Kako pomembno je, da družina drži skupaj, smo izkusili ob veliki preizkušnji, ko je moja mama zbolela za Alzheimerjevo demenco. Bilo je težko obdobje, a imajo tudi preizkušnje svoj namen – še bolj smo se povezali. Hvaležna sem za tisti čas.« Tanjo Mlakar povprašam, ali je družina danes še vrednota? »Mislim, da se samo zdi, da družina danes ni več vrednota, nekateri se nas še posebej trudijo prepričati o tem. Če družina ne bi bila več vrednota, zakaj potem ljudje še vedno hrepenimo po njej? Kdor je spoznal, da družino skupaj držijo medsebojni odnosi, in se za te odnose trudi, bo mnogo težje odšel iz nje, saj ga nanjo veže mnogo več kot le skupna postelja, miza ali bančni račun.« V romanu o brezdomki je Tanja spretno opisala Irenino bolečino ob ločitvi, saj je z njo izgubila še triletnega sina. Kot pravi, se trpljenja matere, ko zaradi krivice izgubi otroka, skoraj ne da primerjati z ničimer. A Irena pokaže, da se kljub temu da preživi. Ni lahko, a vedno znova najde smisel, zakaj se je vredno boriti. Tanjine zgodbe, ki jih je ujela v romane, se, kljub boleznim ali težavam v zakonu, končajo z upanjem na lepši jutri, z obetajočim razpletom ... Klošarka z Miklošičeve je realna življenjska zgodba družine, katere glavna junakinja Irena je prestala mnogo preizkušenj, gorja, trpljenja. Bila je žrtev človeške hudobije najbližjih, zla, ki sta ga zasejala

nekdanji mož Ignac in oče njenih otrok, ter njen brat, ki je poskrbel za zadnjo 'brco', ki je Ireno pahnila in vodila v brezdomstvo. Poštena, urejena in dostojanstvena brezdomka Irena, skrbna mama in velik človek. Kako se ji je moglo zgoditi toliko gorja, vprašam pisateljico Tanjo. Zaupa mi: »Vsak od nas se kdaj sreča s preizkušnjo, nihče se ne more izogniti trpljenju. Spraševanje, zakaj do tega pride, nam v težkih trenutkih ne pomaga. Zavedam se, da številni prav zdaj izkušajo neizmerno trpljenje, in ne slepim se, da se vsaka tragična zgodba dobro konča. A že upanje, da se to lahko zgodi, marsikomu pomaga. Da zmore.« Kot pravi avtorica romana, je Irena na svoji poti izkusila hudo trpljenje; od varanja moža, razveze, krivičnega odzema otroka do izgube službe. Ni bila vedno pogumna in včasih se ji je zdelo, da ne bo zmogla. »Mislim, da bi bilo Irenino življenje drugačno, če bi v razširjenih družinah, kjer je živela, negovali poštene in spoštljive odnose. A ljudje, ki so živeli blizu nje, so najprej pogledali nase, čeprav so s tem drugemu storili krivico. Od tu potem ni več daleč do hudih preizkušenj in trpljenja.«

Irenina zgodba s stoterimi sporočili

Brezdomci se lahko, kljub trudu in delavnosti ter po spletu nesrečnih okoliščin, znajdejo brez osnovnih dobrin, a s hrepenenjem po lepšem jutri, ki, kot denimo Irena, ohranijo človeško dostojanstvo. Kako, od kod Irenina moč in upanje, ki sta lahko prisposodba za to, da je vredno vztrajati, čeprav je hudo? Tanja Mlakar razmišlja: »Vsak se kdaj znajde v situaciji, ko je težje ohraniti dostojanstvo. Na ulici pa se zgodi marsikaj; brezdomci slišijo zmerljivke, za nekatere so nevidni, le redki se ob njih ustavijo. Ko ima Irena pred seboj cilj, da bo enkrat mesečno obiskala svoja otroka, potrebuje denar za avtobusno vozovnico. Ker denarja ne more zaslužiti, ga mora izprositi. Vsi, ki ji podarijo kovanec, ji pomagajo. Zdi se mi, da je tako tudi v življenju vsakega človeka; ko je težko in se zdi, da ni več svetle prihodnosti, se je treba osredotočiti na lepe stvari v našem življenju ter biti zanje hvaležen. Prav tako sočuten nasmeš ali ponujena roka pomoči dela čudeže. Zato mislim, da je Irenina zgodba za vsakega izmed nas spodbuda, da je vredno vztrajati, tudi ko je težko in se zgodijo krivice.«

Odpustiti je odločitev

Če vam je mar, boste ob koncu romana lahko spoznali, kaj je moč odpuščanja in sprave. Prošnja nekdanjega moža, ki Ireno prosi odpuščanja za storjeno krivico, jo močno vznemiri. Zdi se, da mu ne bo mogla odpustiti, a naposled, z Božjo pomočjo in prijateljskim nasvetom, zmore in odpusti. »Ne sprašujmo se, ali zmoremo, odpuščanje je odločitev,« strne misli Tanja Mlakar. ■

